

عنوان مقاله:

تجلی انسان دوستی در کلام شیخ اجل سعدی شیرازی

محل انتشار:

هفتمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

سیدرمضان طالب نژاد - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی، مدرس دانشکده فنی و حرفه ای امام صادق (ع) بابل

خلاصه مقاله:

انسان پرستی و انسان دوستی بر تارک اندیشه های سعدی شیرازی می درخشد. انسان نگاه سعدی، بخشنده، فروتن، معتدل، درست کردار، سازشگر و مدارا پسند، همدرد بینوایان، دیندار حقیقی و عاشق واقعی است. وی انسان را به همان اندازه شایسته نیکی و بخشش میداند که خود نسبت به دیگران نیکی کرده باشد و همچنین معیار انسانیت را به مقدار احسان و خدمت به خلق می داند. در دنیای سعدی، انسانی موردنظر است که هم در گفتار و هم در رفتار، صادق و راست کردار بوده و از تزویر و ریا نفرت داشته باشد. در کلام این نادره ی شیرین گفتار، فضایل و کمال انسانی با نیکی کردن در حق مردم، تواضع و فروتنی، عفو و بخشش و همدردی با دیگران به دست می آید و این فضایل بر تارک اندیشه های او می درخشند. سعدی در بوستان و گلستان به انسانی نظر دارد که هم در گفتار و هم در کردار اخلاص داشته باشد و از تزویر و ریا به دور باشد. ایشان معتقد است عبادت و پرستش خداوند، زمانی بجا و نیکوست که با اخلاص نیت و صفای طینت همراه باشد در غیر این صورت مانند پوست بی مغز، ارزش و اعتباری ندارد.

کلمات کلیدی:

انسانیت، بخشنده، متواضع، قانع، راست کردار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1371541>

